

[Skatteministeren]

dømmelse af sagers stærke og svage sider. Hvad kunne det ikke få af konsekvenser med hensyn til at føre den slags sager også i andre sammenhænge? Så det siger sig selv, at det kan man selvfølgelig ikke gøre.

Så spørger hr. Stavad, om denne afgørelse så ikke betyder, at det bliver fuldstændig umuligt nogen sinde for skattevæsenet at anke sager, som skattevæsenet har tabt ved domstolene.

Nej, sådan vil jeg ikke udtrykke det. Men det er selvfølgelig rigtigt, at det er min principielle opfattelse, at når en skatteyder har fået medhold, så skal skattevæsenet som udgangspunkt ikke gå videre med sagen til højere instans, for uklarheder skal afklares ved lovgivning.

Men jeg udelukker da ikke, at der kan være sager også af principielt tilsnit, som har en karakter, så man ikke kan bringe klarhed over retstilstanden ved lovgivning, og hvor man så må benytte sig af adgangen til at indbringe sagerne for domstolene. Anderledes er det selvfølgelig ikke. Men udgangspunktet må klart være, at når en skatteyder har vundet, så skal der meget, meget tungtvejende grunde til at føre sagen videre fra skattevæsenets side.

Hr. Hjortnæs og hr. Leif Hermann bruger det udtryk, at jeg har fremsat opsigtsvækkende udtalelser om appelbegrænsning.

Jeg synes ikke, de er særlig opsigtsvækkende. Jeg har i hvert fald aldrig lagt skjul på, at dette er både min og regeringens holdning. Der er oven i købet fremsat lovforslag i overensstemmelse med det. Mere opsigtsvækkende er det i hvert fald ikke.

Hr. Lykketoft spørger endelig, om jeg kan bekræfte, at dette drejer sig om adskillige hundrede millioner kroner. Det kan jeg bestemt ikke bekræfte, overhovedet ikke. Jeg ved ikke, om jeg hørte rigtigt, når hr. Lykketoft sagde, at Rechnageldommen, der tidligere er afsagt ved Højesteret, ikke kunne fastholdes. Jeg må i øvrigt sige, at jeg er fuldstændig uenig med hr. Lykketoft, den kan udmærket fastholdes. Det har jeg ikke på noget tidspunkt bestridt, for Højesteret fastslog netop, at der forelå sådanne særlige omstændigheder, at arrangementerne måtte tilsidesættes. Men det, vi taler om her, er, at Landsskatteretten i en bestemt sag har sagt, at der ikke foreligger sådanne særlige omstændigheder, at arrangementerne kan tilsidesættes.

Stavad (S):

Jeg bliver nødt til at spørge skatteministeren én gang til: Er det skatteministerens egen vurdering og afgørelse, der her kom til udtryk, eller er det, der er kommet til udtryk, i overensstemmelse med råd, ministeren har modtaget fra sine eksperter?

Ministeren siger, at hvis man offentliggjorde den form for bedømmelser af stærke og svage sider, ville det være helt uholdbart. Det er jeg enig med skatteministeren i, hvis sagerne stadig væk er uafklarede, men de sager, vi taler om her, har jeg forstået er fuldt afklaret, og fristen for at anke landsskatteretskendelsen er udløbet. Ministeren har taget til genmæle i forhold til landsrettens dom, og derfor er der ingen legitime begrundelser for at holde det skjult for Folketinget og offentligheden. Det er et spørgsmål om at bedømme ministerens embedsførelse, og den eneste, ministeren kan have ønske om at beskytte, må være sig selv.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg tror, at også hr. Stavad, hvis han skal være helt ærlig, må erkende, at hverken han eller jeg kan vide, om der et eller andet sted er eller opstår sager, der kan blive svækket af, at der er offentliggjort materiale, der bedømmer sådanne sagers stærke og svage sider.

Hr. Stavad spørger: Kan vi få at vide, om disse beslutninger er truffet ved ministerens egen afgørelse?

Jeg tror, hr. Stavad ved så meget om den måde, som arbejdet i ministerier foregår på, at han udmærket godt er klar over, at til syvende og sidst er det selvfølgelig ministeren, der træffer den slags afgørelser.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 302

2) Til *justitsministeren* af:

Ole Espersen (S):

»Er ministeren enig i, at skatteministerens beslutninger om at give afkald på skattekrav, som Østre Landsret har givet det offentlige ret til, ikke kan sammenlignes med en situation, hvor Højesteret har underkendt det offentlige krav på bødebeløb over en vis størrelse, hvorefter disse eftergives?«